

Казка про Марію, яка нове місто шукала

Марія жила в синьому місті під золотими небесами. Стало їй тісно в синіх стінах, низько під золотим небом. Узяла кошик винограду, солодкого, наче мед душі, запашного, немов радість серця, сіла на віслючка і поїхала просто вперед.

Попереду під блакитним небом хлопці дім будують. З білого каміння стіни зводять, червоною черепицею дах криють.

— Залишайся, красуне, з нами!

— Пригощайтеся, а я поїду далі, шукати стіни та небо, які до душі припадуть.

І поїхала! Зустрічала різні міста: одні обіймають мандрівників своїми вулицями, другі усіма вікнами кричать «Геть!», до третіх легко увійти та складно вийти.

А стіни! З червоної цегли і шорстких колод, з тонкого очерету та риб'ячої луски, солодких пряників і снігових грудок, зі старих книжок та зелених пляшок. Пускали Марію там пожити, але по якимсь часі вона говорила:

— Дякую. Пригощайтеся! А я їду далі.

Роздала весь виноград, солодкий, наче мед душі, запашний, немов радість серця. Але ніде лишитися не захотіла.

Одного разу з'явилося на обрії місто — сині стіни, пласкі дахи, небо золотом сяє.

— Ах! — скрикнула Марія. — Тут усе мені до душі, і стіни, і небо! Нарешті я знайшла своє місто. Швидше, віслючку, швидше!

І віслюк помчав щодуху! Одразу збагнув: вони з Марією повертаються в найкраще місце на світі — додому.

Казка про Якоба та його мрію

Був Якоб рибалкою, а мріяв про інше — плавати по морях і знайти місце, де небо із землею обіймаються і разом у воді купаються.

Щоранку виходив на човні в море, рибалив і продавав улов. І так день за днем, місяць за місяцем.

Одного разу довго ловив, а сіті порожні! Закинув їх дванадцять разів, на тринадцятий витягнув рибину. Хотів її у воду жбурнути — що з нею, однією, робити?

Раптом та каже:

— Візьми мене за товариша. Я морські стежини знаю, куди людям шляхи закриті.

— Знаєш місце, де небо із землею обіймаються і разом у воді купаються?

— Там усі мрії здійснюються! Пливемо!

Поплили через три моря: синє, біле і червоне. Якоб у човні, риба по воді. Із дна приносила вона морські огірки та капусту. А він співав та розповідав історії — так у Якоба було що поїсти, а у рибини, що послухати.

Бачили вони дивовижні острови, тікали від акул, рятувалися від штормів. Нарешті дісталися туди, де небо із землею обіймаються і разом у воді купаються.

Там стояли кораблі з усіх кінців землі. Якоб найнявся матросом на величезний, з білими вітрилами, корабель. Увесь світ тепер відкритий — мандруй не перемандруєш!

Вклонився рибині:

— Мрія моя здійснилася. Але ж і ти сюди не просто так плила, правда ж?

Тут рибина як вистрибне з води! Плавці на ній стали крилами, луска — пір'ям.

Перетворилася на птаха та й полетіла до сонця!